

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **JUDr. A. R.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 9. 3. 2020, č. j. 052724/2020/KUSK,

takto:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2020, č. j. 052724/2020/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou soudu dne 15. 6. 2020, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Černošice (dále jen „městský úřad“) ze dne 18. 3. 2019, č. j. MUCE-18805/2019/OP/etl, jímž byla uznána vinnou tím, že se z nedbalosti dopustila přestupku podle § 34a odst. 1 písm. e) zákona č. 329/1999 Sb., o cestovních dokladech ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cestovních dokladech“), neboť v období ode dne 15. 6. 2012 do dne 6. 9. 2018 neodevzdala cestovní doklad č. 33721731, jehož platnost skončila dne 14. 6. 2012, tj. neodevzdala neplatný cestovní doklad. Městský úřad uložil žalobkyni za tento přestupek pokutu ve výši 3 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí městského úřadu v části výroku týkající se správního trestu tak, že snížil pokutu uloženou žalobkyni na 500 Kč, v části

týkající se viny a nákladů řízení prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobkyně namítá, že přestupek byl promlčen nejpozději ve fázi odvolacího řízení v důsledku uplynutí promlčení lhůty. K tomu uvádí, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 18. 3. 2019 a doručeno žalobkyni dne 23. 3. 2019. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný rozhodnutím, které sice opatřil datem 9. 3. 2020, ovšem obálka doporučené zásilky vypravené žalovaným nese datum 9. 4. 2020. Promlčecí doba přestupku podle § 34a odst. 1 písm. e) zákona o cestovních dokladech činí podle § 30 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), 1 rok. Podle § 32 odst. 2 písm. b) téhož zákona se promlčecí doba přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž byl obviněný uznán vinným. Okamžikem vydání rozhodnutí je moment, kdy rozhodnutí vypravením opouští právní sféru vlivu správního orgánu [§ 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)]. Přerušená (a tedy znovu od počátku běžící) promlčecí lhůta započala nejdříve dne 18. 3. 2019, nejpozději pak dne 23. 3. 2019. Po roce pak skončila nejpozději dne 23. 3. 2020, tedy ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, které bylo odevzdáno k poštovní přepravě až dne 9. 4. 2020.
4. Dále žalobkyně namítá, že se přestupek promlčel ještě před zahájením řízení, neboť se nejedná o přestupek trvající. Podle přesvědčení žalobkyně začala roční promlčecí doba plynout dnem následujícím po skončení platnosti cestovního pasu, tedy dnem 15. 6. 2012, kdy měla žalobkyně doklad odevzdat. V době zahájení řízení v září 2018 již promlčecí doba několikanásobně uplynula. Městský úřad i žalovaný argumentovali tím, že se jedná o přestupek trvající, u kterého nemůže dojít po dobu jeho páčání k promlčení. Odkaz žalovaného na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2017, č. j. 33 A 26/2016-39, není podle žalobkyně příslušný, neboť se týká nesplnění povinnosti požádat o nový občanský průkaz po změně rodinného stavu, pachatel tedy v dané věci používal osobní doklad obsahující neaktuální údaje. Jednalo se tak o aktivní udržování protiprávního stavu. Naopak v případě žalobkyně šlo o pouhé držení neplatného cestovního dokladu bez možnosti jeho užívání; škodlivost tohoto jednání postupem času přitom slábla.
5. Podle důvodové zprávy k zákonu o odpovědnosti za přestupky nesmějí být trvající přestupky zaměňovány s přestupky, jejichž znakem je jednání spočívající pouze ve vyvolání protiprávního stavu, i když je s takovým přestupkem následné trvání protiprávního stavu logicky spojeno. Za skutečné trvající přestupky má být považováno takové jednání, jímž byl nejen vyvolán protiprávní stav, ale jehož škodlivost pro společnost se zároveň s plynutím času nezmenšuje. V této souvislosti žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 33/2014-53, který se týká ukládání pořádkových pokut. Podle žalobkyně je přestupek spočívající v neodevzdání neplatného pasu přestupkem pořádkovým, vyjadřujícím vůli zákonodárce na dodržení určitého režimu nakládání s dokladem, který je majetkem ČR. Jedná se o delikt, který si svou typovou škodlivostí nezasluhuje zařazení mezi delikty trvající, u nichž je faktickým důsledkem nepromlčitelnost, tedy důsledek spojovaný zpravidla s válečnými zločiny.
6. Ztráta platného pasu je závažnějším přestupkem (je zde vyšší riziko zneužití), přesto následující den po ztrátě začíná běžet promlčecí lhůta, ačkoliv i zde protiprávní stav trvá. V této souvislosti lze poukázat opět i na důvodovou zprávu k zákonu o odpovědnosti za přestupky, která za pouze zdánlivě trvající přestupek označuje přestupek podle § 76a odst. 4 písm. b) zákona č. 119/2002 Sb., o zbraních, ve znění pozdějších předpisů spočívající v neoznámení ztráty nebo odcizení zbraně, popř. dokladu k ní. Jedná se tedy o obdobu

neoznámení ztráty pasu. Konstrukce nyní posuzovaného přestupku jako přestupku trvajících je neobhajitelná i ve světle skutečnosti, že pokud by se někdo rozhodl neodevzdat neplatný doklad nikdy, mohl by být za takové jednání postihován několik desítek let správními tresty. Naopak, pokud by prohlásil, že doklad ztratil, byl by přestupek (jehož škodlivost je vyšší) po roce promlčen.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. K běhu promlčecí doby uvedl, že dne 6. 9. 2018 při vydávání nového cestovního pasu bylo zjištěno, že žalobkyně neodevzdala neplatný cestovní doklad. Od 7. 9. 2018 tak běžela roční promlčecí lhůta. Dne 8. 7. 2019 byl žalobkyni doručen příkaz o uložení pokuty, řízení bylo zahájeno a bylo rozhodnuto o vině, tím začala běžet nová jednoletá lhůta. Dne 26. 2. 2019 žalobkyně odevzdala neplatný cestovní doklad. Dne 30. 4. 2020 bylo napadené rozhodnutí vloženo do poštovní schránky žalobkyně. Z jednoleté lhůty po zahájení řízení zbývaly tři měsíce. Tříletá promlčecí lhůta by uplynula dne 6. 9. 2021. Rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci dne 27. 4. 2020, tedy v otevřené lhůtě.
8. K argumentaci, v níž žalobkyně zpochybňuje trvalý charakter přestupku, žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí, rozhodnutí městského úřadu a také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2008, č. j. 6 As 1/2008-48. Ke znakům trvajících přestupků žalovaný poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 5 As 21/2007-99. Argumentace žalobkyně pořádkovou pokutou je nepřipadná, neboť má zcela jiný charakter a účel než sankce za protiprávní jednání.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 27. 4. 2020 a žalobkyně podala žalobu dne 15. 6. 2020), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti: Příkazem ze dne 29. 1. 2019, č. j. MUCE-7044/2019/OP/etl, městský úřad shledal žalobkyni vinnou spácháním přestupu podle § 34a odst. 1 písm. e) zákona o cestovních dokladech, kterého se dopustila tím, že v době od 15. 6. 2012 do dne 6. 9. 2018 neodevzdala cestovní doklad č. X, jehož platnost skončila dne 14. 6. 2012, a uložil jí za to pokutu ve výši 3 000 Kč. Příkaz byl žalobkyni doručen dne 8. 2. 2019.
11. Dne 11. 2. 2019 podala žalobkyně proti příkazu odpor a městský úřad proto pokračoval v řízení. V jeho průběhu zaslala žalobkyně městskému úřadu potvrzení vydané Magistrátem města Brna, podle kterého dne 26. 2. 2019 odevzdala cestovní doklad č. X.
12. Rozhodnutím ze dne 18. 3. 2019 městský úřad uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku specifikovaného výše v bodu 1.
13. K odvolání žalobkyně, v němž namítala především promlčení přestupku a nepřiměřenost pokuty, žalovaný napadeným rozhodnutím snížil uloženou pokutu na 500 Kč, neboť zjištěné skutečnosti svědčily o tom, že žalobkyně měla neplatný cestovní doklad po celou dobu ve svém držení, a neexistovalo podezření na jeho zneužití; škodlivost pro společnost byla tedy minimální. Zároveň však žalovaný podotkl, že žalobkyni nic nebránilo, aby v průběhu sedmi let neplatný doklad odevzdala. Ve zbývajících částech (tedy v otázce viny a nákladů

řízení) žalovaný rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Zdůraznil, že smyslem povinnosti odevzdat bez zbytečného odkladu neplatný cestovní doklad je především ochrana cestovního dokladu jako veřejné listiny před zneužitím. Výkladem pojmu „bez zbytečného odkladu“ se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 11. 2008, č. j. 6 As 1/2008-48, podle kterého se jedná o lhůtu dnů či maximálně týdnů, nikoliv však měsíců. Žalobkyně tedy byla povinna odevzdat cestovní doklad č. 33721731 nejpozději několik týdnů po 14. 6. 2012, učinila tak ale až dne 26. 2. 2019. Žalovaný nepřisvědčil námitce, podle které se nejednalo o trvalý přestupek, z čehož žalobkyně dovozovala marné uplynutí promlčecí lhůty od konce června 2013. V této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 33 A 26/2016-39, který (byť se týkal přestupku na úseku občanských průkazů – nesplnění povinnosti požádat o nový občanský průkaz po změně rodinného stavu) řešil obdobnou situaci. Z citovaného rozsudku plyne, že protiprávní stav byl ukončen až okamžikem zahájení správního řízení, nikoliv uplynutím lhůty „bez zbytečného odkladu“. I v nyní posuzované věci žalobkyně udržovala protiprávní stav (závadný z pohledu zákona o cestovních dokladech) až do okamžiku ukončení deliktního jednání, resp. odstranění protiprávního stavu.

Posouzení žalobních bodů

14. Žalobkyně v žalobě namítla zánik odpovědnosti za přestupek v důsledku marného uplynutí promlčecí doby. Tato námitka je důvodná (byť soud přisvědčil pouze jednomu ze dvou žalobkyní alternativně vznesených argumentů).
15. Žalobkyně byla shledána vinnou spácháním přestupku na úseku cestovních dokladů podle § 34a odst. 1 písm. e) zákona o cestovních dokladech, podle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že „*neodevzdá neplatný cestovní doklad nebo cestovní doklad, který je zaplněn záznamy*“. Zároveň § 32 odst. 1 téhož zákona ukládá držitel cestovního dokladu povinnost „*bez zbytečného odkladu odevzdat neplatný cestovní doklad nebo cestovní doklad, který je zaplněn záznamy, kterémukoliv orgánu příslušnému k jeho vydání, zastupitelskému úřadu nebo na vyžádání orgánům policie. Odevzdat neplatný cestovní doklad nebo cestovní doklad, který je zaplněn záznamy, je možné rovněž u ministerstva, ale pouze v případě, že občan současně požádá o vydání cestovního pasu podle § 5 odst. 3 písm. a) a b).*“
16. Soud se ztotožňuje se správními orgány, že tento přestupek má charakter trvalého přestupku. Podle § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky je trvalý přestupek „*takový přestupek, jehož znakem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu nebo jednání pachatele spočívající v udržování protiprávního stavu, který nebyl pachatelem vyvolán*“. V případě přestupku spočívajícího v neodevzdání neplatného cestovního dokladu se nejedná o jednání jednorázové, ale o jednání trvalé delší dobu, dokud není protiprávní stav odstraněn odevzdáním neplatného cestovního dokladu příslušnému orgánu. Jinými slovy, žalobkyně svým nekonáním (nesplněním zákonem uložené povinnosti odevzdat neplatný cestovní doklad) vyvolala protiprávní stav, který po dobu několika let udržovala, byť by se tak dělo z nedbalosti. Výklad žalobkyně, podle kterého by se mělo jednat o jednorázový přestupek, který by byl ukončen neodevzdáním neplatného dokladu bezprostředně po skončení jeho platnosti, případně po uplynutí lhůty „bez zbytečného odkladu“, v níž má být neplatný cestovní doklad odevzdán, by vedl k absurdnímu závěru, že by mohlo být postiženo pouze neodevzdání neplatného cestovního dokladu po dobu několika týdnů od skončení jeho platnosti, zatímco následně by bylo jeho ponechání po libovolně dlouhou dobu již nepostižitelné. Takový výklad by zcela popíral smysl dané právní normy, kterým je především ochrana před zneužitím cestovního dokladu, jenž je podle § 2 zákona o cestovních dokladech veřejnou listinou.

Materiální stránku přestupku spočívajícího v neodevzdání neplatného dokladu bez zbytečného odkladu definoval Nejvyšší správní soud ve výše již zmíněném rozsudku ze dne 20. 11. 2008, č. j. 6 As 1/2008-48, tak, že spočívá v porušení zájmu na dodržování pravidel nakládání s cestovními doklady po ukončení jejich platnosti, resp. ohrožení veřejného zájmu na dodržování bezpečnostních pravidel zabráňujících zneužití při nakládání s cestovními doklady. Tyto chráněné zájmy nejsou podle soudu „vyčerpány“ uplynutím několika týdnů po skončení platnosti cestovního dokladu.

17. Přesvědčení žalobkyně, že se jedná pouze o pořádkový delikt, je mylné. Zákon o cestovních dokladech řadí neodevzdání neplatného cestovního dokladu mezi skutkové podstaty přestupků na úseku cestovních dokladů. Pořádkové pokuty ukládané za pořádkové delikty jsou naopak svou povahou specifickým procesním institutem, podstatně odlišným od pokuty za spáchání „běžného“ přestupku. Hlavní funkcí pořádkové pokuty je totiž funkce zajišťovací (snaží se zajistit splnění požadované procesní povinnosti, příp. zajištění řádného průběhu řízení či kontroly), nikoli funkce represivní. Může být proto do doby, než je požadovaná povinnost splněna, ukládána i opakovaně (srov. bod 15 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 33/2014-53, jehož se žalobkyně nepřipadně dovolává).
18. Žalobkyně také nesprávně připodobňuje přestupek spočívající v neodevzdání neplatného cestovního dokladu k přestupku ztráty cestovního dokladu nebo přestupku neoznámení ztráty či odcizení zbraně, popř. dokladu k ní. Byť lze s žalobkyní částečně souhlasit v tom, že riziko zneužití je v takových případech vyšší než v případě neodevzdání neplatného cestovního dokladu, který má držitel stále u sebe, pro posouzení, zda se jedná o trvající přestupek či nikoliv, je podstatná skutečnost, že v případech ztráty cestovního dokladu, neprodleného neoznámení ztráty cestovního dokladu nebo neoznámení ztráty či odcizení zbraně nebo dokladu k ní se již tyto věci dostaly mimo dispozici jejich původního držitele, který již proto nemá možnost odstranit protiprávní stav, který v důsledku jeho zavinění nastal. Naopak v případě neodevzdání neplatného cestovního dokladu je plně v možnostech jeho držitele protiprávní stav ukončit odevzdáním neplatného cestovního dokladu. Neučiní-li tak, jedná zaviněně (byť i jen z nedbalosti) po celou dobu, kdy má neplatný cestovní doklad u sebe. Relativně nízkou míru škodlivosti pro společnost je pak možné zohlednit v rámci určení výše sankce, což ostatně žalovaný učinil, když snížil původně uloženou pokutu ve výši 3 000 Kč na 500 Kč právě z důvodu nízké škodlivosti pro společnost.
19. Z obdobných důvodů je též nepřipadná argumentace faktickou nepromlčitelností a srovnáním s válečnými zločiny. Trvající charakter nezpůsobuje nepromlčitelnost přestupku, neboť pachatel přestupku může dosáhnout ukončení přestupku, a tedy započítí promlčecí doby tím, že protiprávní stav odstraní, v tomto případě odevzdá neplatný cestovní doklad.
20. Promlčecí doba činí podle § 30 zákona o odpovědnosti za přestupky 1 rok, nejde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč. U trvajícího přestupku počíná promlčecí doba běžet dnem následujícím po dni, kdy došlo k odstranění protiprávního stavu [§ 31 odst. 2 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky].
21. Současně platí, že trvající přestupek se považuje za jeden skutek, a to až do doby než je o něm pachateli „sděleno obvinění“. Tímto okamžikem je daný skutek ukončen a případné pokračování v udržování protiprávního stavu se považuje za skutek nový. Smysl tohoto rozdělení na dva skutky spočívá v tom, že v důsledku „sdělení obvinění“ je pachatel

upozorněn veřejnou mocí na protiprávnost svého jednání. V řízení o přestupku, které je zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení, je za „sdělení obvinění“ považován okamžik zahájení řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 9 As 101/2010-101, nebo ze dne 27. 4. 2018, č. j. 4 As 73/2018-31, a tam citovanou judikaturu). V případě, kdy je prvním úkonem v řízení vydání příkazu (§ 150 správního řádu), je třeba za „sdělení obvinění“ ve výše uvedeném smyslu považovat doručení příkazu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 1 As 84/2018-35, bod 25).

22. V nyní posuzované věci městský úřad dne 29. 1. 2019 vydal a dne 8. 2. 2019 doručil žalobkyni příkaz (podle § 150 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 90 zákona o odpovědnosti za přestupky), kterým ji uznal vinnou ze spáchání předmětného přestupku (žalovaný nesprávně ve vyjádření k žalobě uvádí, že příkaz byl doručen dne 8. 7. 2019, toto tvrzení je v rozporu s obsahem správního spisu). Doručením tohoto příkazu byl ukončen trvající přestupek, a následující den započala běžet jednoletá promlčecí doba. Soud nepřehlédl, že ve skutkové větě příkazu i následném rozhodnutí městský úřad vymezil přestupek obdobím ode dne 15. 6. 2012 do dne 6. 9. 2018, tedy konec přestupku stanovil na dřívější datum, než by odpovídalo okolnostem vyplývajícím ze správního spisu. I pokud by byl den 6. 9. 2018 považován za den ukončení trvajícího přestupku, a promlčecí doba započala následující den, tedy 7. 9. 2018, započala by běžet znovu vydáním příkazu.
23. Podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky se promlčecí doba přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, přerušením promlčecí doby přitom začíná promlčecí doba nová. Pojem „vydání rozhodnutí“ je upraven v § 71 odst. 2 správního řádu, ze kterého plyne, že jím v zásadě rozumí „*předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: ‚Vypraveno dne: ‘*“. Příkaz byl vypraven ve výše uvedeném smyslu dne 30. 1. 2019, tímto dnem by započala běžet nová jednoletá promlčecí doba.
24. Současně podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky se promlčecí doba přerušuje také oznámením o zahájení řízení o přestupku, přerušením promlčecí doby z tohoto důvodu rovněž začíná běžet promlčecí doba nová. Jak soud uvedl výše, v případě, kdy je prvním úkonem v řízení vydání příkazu, splývá oznámení o zahájení řízení s doručením příkazu. Doručením příkazu dne 8. 2. 2019 by tedy začala běžet nová jednoletá promlčecí doba.
25. Ať již by byla rozhodná kterákoliv z výše uvedených variant, pro konečné posouzení dodržení promlčecí doby je podstatné, že následně městský úřad uznal žalobkyni vinnou spácháním přestupku rozhodnutím ze dne 18. 3. 2019, které bylo vypraveno dne 19. 3. 2019. Započala tak opět nová jednoletá promlčecí doba, která skončila dne 19. 3. 2020.
26. Postih za přestupek je možný pouze v případě, jestliže rozhodnutí o něm nabylo v rámci promlčecí doby právní moci (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010-89, nebo ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39, č. 845/2006 Sb. NSS; byť se citované rozsudky vztahovaly ke lhůtě podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který byl účinný do 30. 6. 2017, soud neshledává důvod pro odlišné posouzení této otázky).
27. V nyní posuzované věci nabylo rozhodnutí o přestupku právní moci doručením napadeného rozhodnutí žalobkyni, tedy dne 27. 4. 2020. Ze správního spisu totiž plyne, že rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2020 bylo vypraveno až dne 9. 4. 2020. Podle připojené doručky nebyla žalobkyně při doručování zastižena, proto byla písemnost

uložena u držitele poštovní licence a připravena k vyzvednutí ode dne 15. 4. 2020, současně byla žalobkyně vyzvána k vyzvednutí ve lhůtě 10 dnů (viz § 23 odst. 1, 3 a 4 správního řádu). Protože si žalobkyně písemnost v této lhůtě nevyzvedla, byla písemnost doručena fikcí posledním dnem této lhůty (§ 24 odst. 1 správního řádu). Desátý den lhůty připadl na sobotu 25. 4. 2020, v souladu s § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu se tak konec lhůty posunul na nejbližší pracovní den, tedy pondělí 27. 4. 2020. Toto datum je také vyznačeno na napadeném rozhodnutí jako datum nabytí právní moci. Jak již však soud uvedl, posledním dnem promlčecí doby byl den 19. 3. 2020. Rozhodnutí o přestupku tedy nenabylo právní moci v rámci promlčecí doby stanovené zákonem o odpovědnosti za přestupky, odpovědnost žalobkyně za přestupek tedy zanikla (viz § 29 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). Z uvedeného důvodu proto soud napadené rozhodnutí zrušil.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

28. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tedy pro podstatné porušení ustanovení o řízení, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Současně soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V této souvislosti soud doplňuje, že s ohledem na nastalou procesní situaci (zánik odpovědnosti žalobkyně za přestupek) bude další řízení spočívat pouze ve zrušení rozhodnutí městského úřadu z důvodu marného uplynutí promlčecí doby a zastavení řízení. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. Procesně úspěšné žalobkyni náleží náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení, které spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč. Jiné náklady žalobkyně nepožadovala a ze spisu nevyplývá, že by jí nějaké další náklady vznikly. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši 3 000 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. ledna 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně